

Program obchodów 1 Maja

15 IV — 30 IV 1972 r.

Uroczyste zebrania POP tematycznie związane ze świętem pracy.

25 IV — 30 IV

Akademie i wieczornice w zakładach pracy, instytucjach, szkołach i placówkach k.o.

29 IV godz. 12

UROCZYSTA AKADEMIA 1-MAJOWA z występami zespołu artystycznego ze Lwowa w sali PDK.

1 V 1972 r.

Wiece i pochody: miejski i powiatowy oraz rejonowe: w Dubiecku, Birczy, Medyce, Żurawicy.

PRZEMYSŁ

1 V 1972 r. godz. 7 — capstrzyk

godz. 9 — zbiórka załóg w zakładach pracy i młodzieży w szkołach

godz. 9—9,40 — przejście na miejsce wieceu (pl. Wielkiego Proletariatu)

godz. 9,40 — WIEC i POCCHÓD ulicami: Kościuszki, Jagiellońskiej, Mickiewicza.

IMPREZY

22—23 IV 1972 r., godz. 16

Międzyszkolne zawody w lekkoatletyce — Stadion „Czuwaj”

29 IV godz. 15 — Otwarcie Klubu ZZK

30 IV godz. 9—15

Kiermasz książki — pl. K. Świerczewskiego.

godz. 10 — finał piłki siatkowej mężczyzn o puchar Przew. TKKF (stadion „Polonii”)

godz. 11 — koncerty orkiestr dętych: pl. K. Świerczewskiego — orkiestra wojskowa, pl. W. Proletariatu — orkiestra ZZK, pl. Cyrkowy — orkiestra ZHP

godz. 15—17 — koncert Zespołu Pieśni i Tańca PDK — plaża nad Sanem

godz. 17—21 — zabawa ludowa — pl. obok kawiarni „Lazurowa”; zawody piłki nożnej Polonia — Wisłoka. W przerwie meczu pokazy walk judo (stadion Polonia); zawody piłki nożnej Czuwaj — Energetyk. W przerwie meczu pokazy akrobatyki sportowej. (Terminy meczów w oddzielnych afiszach).

1 V 1972 r.

godz. 7 — Przemarsz orkiestr dętych ulicami miasta

godz. 9 — kiermasz książki — pl. W. Proletariatu

godz. 14 — zakończenie II Ogólnopolskiego Splywu Kajakowego na Sanie (plaża miejska)

godz. 16 — koncert zespołów młodzieżowych i solistów (pl. W. Proletariatu)

godz. 16 — pokazy sprawności pletwonurków na Sanie (między mostami), zawody piłki nożnej Polonia — Polna (stadion MKS).

POWSTAJE ZAKŁAD DOSWIADCZALNY APARATURY POMIAROWEJ

Planowana rozbudowa Zakładów Wytwórczych Elementów Automatyki Przemysłowej „POLNA” stwarza konieczność przygotowania służb technicznych do nowych uruchomień i poprawy nowoczesności oraz jakości wyrobów już produkowanych. A założenia rozwojowe są niebagatelne: do 1975 roku wartość produkcji wzrosnąć ma o 100 procent w stosunku do r. 1970. Osiągnięciem się to m. in. poprzez nakłady inwestycyjne przekraczające w bieżącej pięcioletce 120 mln złotych i zwiększenie zatrudnienia o około 300—400 osób (nie licząc uczniów szkoły przyzakładowej).

Od 1 kwietnia br. przy ZWEAP „Polna” organizowany jest Oddział Zamiejscowy Zakładu Doświadczalnego Aparatury Pomiarowej KFAP Kraków, który w przyszłym roku usamodzielnia się. Zakład w początkowym okresie zatrudniać będzie 80 pracowników (w tym 35 inżynierów-technicznych), w następnych latach liczba ta wzrośnie do 150—200 osób. Godnym odnotowania jest to, że działalność zakładu oparta zostanie na dotychczasowej kadrze „Polnej”; zresztą jego zadania bardzo ściśle związane są z rozbudową ZWEAP.

Zakład Doświadczalny Aparatury Pomiarowej wykonywać będzie:

— modele, prototypy, wzorce i serie informacyjne urządzeń do układów automatycznej regulacji i sterowania procesów przemysłowych, urządzeń aparatury laboratoryjnej oraz elementów i układów centralnego smarowania;

— urzędnika służące do realizacji prototypowych procesów technologicznych;

— wyroby jednostkowe i małoseryjne o nietypowej i nie sprawdzonej dotąd dokumentacji;

— prace prototypowo-doświadczalne związane z realizacją projektów wynalazczych oraz wdrażaniem do produkcji postępowych metod technologicznych mających zastosowanie w „Polnej”;

— próby i badania w warunkach laboratoryjnych oraz w miejscu zainstalowania i eksploatacji wyrobów;

— działalność techniczo-usługową w zakresie specjalizacji zakładu.

Warto odnotować, że wielkie zadania inwestycyjne, przed którymi stoi rozwijająca się „Polna” w poważnym stopniu realizowane będą przez powstały w roku ubiegłym Oddział Wykonawstwa Inwestycyjnego — pracujący samodzielnie od kilku miesięcy (poprzednio był filią oddziału istniejącego przy ZAP Ostrów).

ZYCIĘ

TYGODNIK
SPOŁECZNY

PRZEMYSKIE

NR 17 (234) ROK VI 26 KWIETNIA 1972 R. NAKŁAD 10 929 EGZ. CENA 2 ZŁOTE

DO LUDZI PRACY, DO MIESZKAŃCÓW MIASTA I POWIATU PRZEMYSKIEGO

Egzekutywa KMiP PZPR w Przemyślu z okazji zbliżającego się święta 1 Maja przesyła proletariackie pozdrowienia wszystkim ludziom pracy, robotnikom, chłopom, inteligencji pracującej, kobietom, młodzieży i całemu społeczeństwu naszego miasta i powiatu.

Dzień 1 Maja i związane z nim obchody w roku obecnym 1972 mają szczególną wymowę. Naród nasz jeszcze raz da wyraz poparcia dla uchwał VI Zjazdu, które stały się platformą działania wszystkich sił patriotycznych.

Dziś, gdy otwierają się przed nami możliwości szybszego rozwoju społeczno-ekonomicznego, lepszego zaspokajania potrzeb społecznych, musimy pamiętać, że możliwości te powstały w wyniku realizacji socjalistycznego programu PZPR, przekazanego w rzeczywistość wysiłkiem całego narodu.

Dzień temu przewodziła nasza partia, która własnymi siłami w oparciu o zaaprobowane przez społeczeństwo środki polityczne i ekonomiczne wytyczyła drogi rozwoju na dziś i dalszą perspektywę.

Ludzie pracy naszego miasta i powiatu włączyli się w ten proces wzmocnionym wysiłkiem produkcyjnym. Robotnicy i chłopci dodatkową produkcją w ramach „20 miliardów zł” dają wyraz poparcia i zdecydowanej woli walki o pełne urzeczywistnienie nakreślonego uchwałami VI Zjazdu programu dalszego rozwoju socjalistycznej Polski.

W tegorocznych obchodach 1-majowych zamianujemy naszą jedność, nasze zaangażowanie w realizację ideałów patriotyzmu i internacjonalizmu, naszą więź z międzynarodowymi siłami postępu, pokoju i socjalizmu.

**NIECH ŻYJE I UMACNIA SIĘ SOCJALIZM!
NIECH SIĘ ŚWIĘCI 1 MAJA!**

Egzekutywa KMiP PZPR
w Przemyślu

Fot. T. ZIEMBOLEWSKA

Nasz program — budowa socjalizmu dla ludzi i przez ludzi!

W Miesiącu Pamięci Narodowej

Reprodukcja obrazu plastyka — amatora R. Sumienia: Maska mieszkańców Kaszyc.

Od lat — a stało się to już tradycją — kwiecień nazywany jest Miesiącem Pamięci Narodowej. W podniosłym określeniu Pamięć Narodu mieści się bardzo rozległa sfera uczuć, pojęć i spraw, jednakże, chociażby z względów organizacyjnych, musi ten okres wystarczyć do przypomnienia społeczeństwu — zwłaszcza młodzieży, o martyrologii narodu polskiego.

Na ziemi przemyskiej jej początkiem, podobnie, jak w całym kraju, był wrzesień 1939, ale końcem nie maj 1945 roku, lecz okres przedłużony o dwa lata krwawych walk z pogrobowcami hitleryzmu, faszystowskimi bandami UPA.

Na zawsze pozostaną w naszej pamięci bohaterowie września: dowódca 17 pp płk Benjamin Kotarba z pogardą śmierci walczący z przeważającymi siłami wroga pod Borownicą. Żołnierze, oficerowie i dowódcy 11 Karp. Dyw. Piech. i 24 Dyw. Piech. powstrzymujący w ciągłych walkach napór Niemców idących w kierunku Przemysła, obrońcy miasta w dniu 14 września 1939 roku, a także cywilne ofiary wroga.

Pamiętamy o tych, którzy uważając wrześnieją klęskę za pierwszą przegraną bitwę, nie złożyli broni, lecz walczyli o ojczyznę na polach Francji i Norwegii, szli najkrótszą drogą do Polski od Lenino i doszli do Berlina, bronili angielskiego nieba, ginęli za Polskę w Afryce i we Włoszech. Składamy hołd tysiącom bohaterów armii podziemnej walczących o wyzwolenie ojczystego kraju, chociaż pod różnymi hasłami, lecz ze wspólnym wrogiem. Trudno zapomnieć o 18-letniej Barbarze Sarbadówniej — łączniczce rozstrzelanej w Krakowie, siostrach Dziusównach, małżeństwu Bilińskich, braciach Bilanach i wielu innych.

Prócz szeregowych żołnierzy armii podziemnej ginęli ich dowódcy: Marian Brąglawicz — działacz skrajnej lewicy, organizator konspiracyjnej Polskiej Partii Robotniczo-Chłopskiej i Leon Wysocki — komendant placówki ZWZ zginęli w obozie koncentracyjnym, a dwaj kolejni komendanci obwodów ZWZ - AK w Przemysku Goldasz i Batura zamęczeni zostali w gestapo w Przemysku.

Chylimy czoła w miejscach zro-

szonych krwią męczeńską. Ta ofiara nie poszła na marne. Wolna i niepodległa nasza Socjalistyczna Ojczyzna, w której żyjemy, jest tego najlepszym dowodem.

JAN ROZANSKI

★ ★ ★

W SOBOTE, 15 KWIETNIA delegacje organizacji politycznych, społecznych i młodzieżowych złożyły wieńce i wiązkę kwiatów pod pomnikami Walki i Męczeństwa, Wdzięczności, gen. K. Świerczewskiego oraz w miejscu straceń na tzw. Małym Ryneczku (na zdjęciu wieńce składają słuchaczki Szkoły Laborantów Medycznych). W czasie uroczystości na Ryneczku działacz ZBoWiD **Andrzej Piestrak** wygłosił okolicznościowe przemówienie. W godzinach popołudniowych w Klubie Garnizonowym odbyła się uroczysta wieczornica, w czasie której kilku członków Związku Bojowników o Wolność i Demokrację udekorowano odznaczeniami państwowymi i wojskowymi. **Antoni Sywak** otrzymał Kawalerski Krzyż Orderu Odrodzenia Polski i Medal za Waszą i Naszą Wolność, **Antoni Bryliński** — Medal Zwycięstwa i Wolności, **Stanisław Lis** — Brązowy Medal za Zasługi dla Obrony Kraju, **Roman Mierzwiński** — Medal za Warszawę 1939 — 45, **Józef Mierzwiński** — Medal za Warszawę 1939 — 45, **Aleksander Szymański** — Medal Zwycięstwa i Wolności. Dekoracji dokonał I sekretarz KMIP **Mieczysław Oś**.

W czasie wieczornicy, której przewodniczył **Mikołaj Rakiecki** — prezes Powiatowego Oddziału ZBoWiD, referat okolicznościowy wygłosił **Jan Szymkowiak**.

Fot. T. ZIEMBOLEWSKA

— 38 —

Powieść sensacyjna

IX

Nie zrobiłem najmniejszego ruchu i nie odezwałem się ani słowem. Patrzyłem tylko w jego zaplajzone oczy.

— Skąd ma pan te rzeczy?

— Należą do damy.

— Co pan powie! Do damy?... Mogę nawet panu powiedzieć, do jakiej damy one należą. Do lalczki, o którą dopytywał się Waldo, jakieś dwie minuty przedtem, zanim został zamordowany.

Nie odpowiedziałem.

— Sam pan był tą osobką zainteresowany — mruzczał Copenick dalej. — Oszukał mnie pan.

Ybarra zaśmiał się bezgłośnie. Wzrok Copenicka przesunął się w jego stronę i przez chwilę zawisł na jego twarzy. Następnie zaczął wpatrywać się znów we mnie.

— Jumbo pana nie cierpi — zaczął ironicznie. — Ma o panu własne zdanie.

Uśmiezek zniknął z twarzy Ybarry, ale na jego miejsce nie się nie pojawiło. W ogóle jego twarz nie miała żadnego wyrazu. Copenick rzekł:

— Pan wiedział przez cały czas, co to była za babka. Wiedział pan również, kim był Waldo i gdzie mieszkał. Tuż obok, jedno piętro niżej, w korytarzu po drugiej stronie. Wiedział pan, że Waldo kogoś zamordował i że chciał się ulotnić, tylko ta babka w jakiś sposób krzyżowała mu plany. Chciał z nią koniecznie porozmawiać przedtem, zanim nawieje. Tylko że nie znalazł już do tego okazji. Stary jego przyjaciel, niejaki Al Tessilore, przeszkodził mu. A pan spotkał tę lalczkę, ukrył jej szmatki, pomógł jej się ulotnić, a u nas nie puścił pan pary z ust na ten temat. Faceci tego pokroju co pan, zarabiają sobie na chlebek z masłem. Zgadza się?

— Tak, zgadza się. Tylko, że dowiedziałem się o wszystkim znacznie później. Któż to był ten Waldo?

Ybarra uniósł wzrok z podłogi i powiedział tonem bardzo spokojnym:

— Nazywał się Waldo Rattigan. Był włamywaczem, gdy tylko nadarzyła się okazja. Parokrotnie karany. W skoku na bank w Detroit prowadził samochód. Potem wyspał współników i przed sądem wystąpił jako świadek koronny. Jednym z członków bandy był Al Tessilore. Nie puścił farby, ale my uważamy, że spotkanie w barze coctailowym, to był czysty przypadek.

Ybarra mówił przytłumionym, spokojnym głosem.

— Dziękuję Ybarra — rzekłem. — Czy mogę zapalić, czy też może Copenick wytrąci mi papierosa z ust?

Roześmiał się.

— Oczywiście, może pan zapalić — odparł.

— Jumbo rzeczywiście pana lubi — zakpił Copenick.

Zapaliłem papierosa. Ybarra popatrzył na Copenicka i rzekł łagodnym głosem:

— Co to za wyrażenie „Jumbo” — przesadzasz cokolwiek. Bardzo nie lubię, jak mnie ktoś w ten sposób nazywa.

— Gównu mnie to obchodzi, co ty lubisz, Jumbo.

Uśmiezek Ybarry stał się wyraźniejszy.

— Popelniasz błąd — rzekł.

Wyciągnął z kieszeni pilniczki i zaczął czyścić swoje wypielęgnowane paznokcie.

Copenick grzmiał.

— Od samego początku zauważyłem, że pan coś kręci, Dalmas. Jak tylko zdołaliśmy stwierdzić, kim byli obaj faceci, uznaliśmy razem z Ybarrą za bardzo wskazane zamienić parę słów z panem. Zabrałem ze sobą zdjęcie Walda w trupiarni, czysta robota — światło bardzo dokładnie pada na oczy, krawat zawiązany gładko i ładnie, biała chusteczka w kieszonce. Wyciągnęliśmy z łóżka administratora domu i pokazaliśmy mu zdjęcie. Rozpoznał chłopaka od razu. Tutaj nazywał się A. B. Hummel, mieszkał w apartamencie numer 31. Zajrzeliśmy tam i w mieszkaniu znaleźliśmy trupa. Dopiero zaczęliśmy sobie łamać głowę. Nikt nie miał pojęcia co to za facet. Ale na szyi pod paskiem znaleźliśmy wspaniałą parę odciśków palców, od razu też ustaliliśmy, że pasują doskonale do palców Walda.

— No, dopiero się uspokoiłem — rzekłem. — Już myślałem, że to ja go zamordowałem.

Copenick dłuższą chwilę wpatrywał się we mnie.

— Mamy jeszcze coś na dodatek... Mamy nawet samochód, w którym chciał nawiać Waldo, jak również to wszystko, co chciał ze sobą zabrać.

Wydmuchnąłem mocno dym z papierosa. Wiatr dudnił w zamknięte okna...

— Tak, z nas niezgorsze chłopaki — drwił Copenick. — Ale po panu nigdy nie spodziewaliśmy się tyle energii. Niech no pan jeszcze popatrzy tutaj.

Kościstą ręką wświdrował w kieszeń marynarki i wolno coś wyciągnął, wyłożył ponad krawatem stolika na zielone sukno. Zobaczyłem polyskujący sznur pereł z zamknięciem w kształcie dwuskrzydłowego śmigła. Błyszczał łagodnie i mlecznie w zadymionym pokoju.

Podniosłem się z miejsca, wolno przeszedłem pokój. Popatrzyłem. Perły były czysto białe, miały subtelny połysk. Leżały na stoliku obok kapelusza i boletka.

— Niczego sobie — rzekłem. — Przyniosły mnóstwo zmartwień. Tak, teraz po-

List otwarty do PT Czytelników

Gdy dwa lata temu „Życie Przemyskie” zamieściło wzmiankę o tygodniowym kursie esperanta, prowadzonym przeze mnie w Klubie „Metatowice” — znajomi gratulowali mi, dodając jednak ze złośliwym uśmiechem, że oni zaczekają na kurs jednodniowy...

Nie sądziłem wówczas, że tak szybko „podejmę rękawicę”. Ale... Nie ma w tej chwili w Przemysku, ani jednego człowieka, który w 100 proc. wierzyłby, że w ciągu jednego dnia można nauczyć się esperanta na tyle, aby wszystkie istotne sprawy życia codziennego przy jego pomocy załatwić.

Cóż, niemal każdy wie z własnego doświadczenia, jak długi jest proces uczenia się obcych języków i dlatego ma podstawę nie wierzyć, że istnieje taki język, którego — przy zastosowaniu odpowiedniej metody — można się nauczyć w ciągu jednego dnia.

Nie twierdząc oczywiście, że po jednodniowym kursie będzie można bez trudu czytać książki i gazety, względnie płynnie rozmawiać na przeróżne tematy. Zapewniam jednak, iż po moim jednodniowym kursie, człowiek przeciętnie zdolny potrafi powiedzieć po esperantu dość swobodnie podstawowe zdania.

O rezultaty mojego jednodniowego nauczania nie boję się wcale. Ale o frekwencje na eksperymentalnym kursie, który odbył się 7 maja br. w ramach Święta Czytelników „Życia Przemyskiego” martwie się już dziś ogromnie. Chciałbym bowiem, aby możliwie największa liczba rodaków poznała esperanto — język piękny, łatwy i bardzo pożyteczny.

HENRYK GAŚIOROWSKI

Harcerskie manewry

W ramach imprez organizowanych z okazji ŚWIĘTA CZYTELNIKÓW „ŻYCIA PRZEMYSKIEGO” odbędą się MANEWRY TECHNICZNO-OBRONNE DRUŻYN SPECJALNO-SKICOWYCH ZHP. Całodzienne zmagania harcerów i harcerzy zakończą się ogniskiem na Zniesieniu. Najlepsze zespoły otrzymają z rąk przedstawicieli redakcji naszego tygodnika okolicznościowe plakietki.

WYDŁUZA SIĘ DROGA OD SŁONNEGO

Słonne — jedna z malowniczo położonych miejscowości w powiecie przemyskim, którą „odkryli” i wykorzystują na letnie wczasy nauczyciele, doczeka się porządnej drogi. Pierwsze prace przy jej budowie rozpoczęto w ubiegłym roku, jednak dopiero teraz nabrały one rozmachu.

Słonne jest niewielką wsią, toteż budowa drogi do Dubiecka o długości ponad 7 km przekracza możliwości kilkunastu rolników tu zamieszkałych. Podjęty jednak przez nich czyn znalazł szeroki odzew i poparcie mieszkańców sąsiednich wsi, władz powiatowych i gromadzkich, a co najważniejsze

— żołnierzy Rzeszowskiego Pułku Obrony Terytorialnej Kraju. Najlepszym tego świadectwem była niedziela, 16 kwietnia br. W czynie społecznym uczestniczyło 350 osób, wśród których ogromną większość stanowili żołnierze, kadra oficcerska i podoficerska przemyskiej jednostki OTK wraz z d-cą płk Marianem Ciejąskim. Kopano rowy, zwożono i rozsypany żwir, karczowano stare, przydatne drzewa.

Trasę wytyczyli pracownicy Powiatowego Zarządu Dróg Lokalnych w Przemysku, oni również sprawowali nadzór techniczny nad robotami. Pracowali niemal wszyscy mieszkańcy wsi, a wśród nich członkowie komitetu budowy: Mieczysław Kocyo, Bazyl Kocenasz, Jan Sowa, Józef Kocyo, Stanisław Leżański, Wojciech Pich i inni. Zgłosiło się do pomocy 30 rolników z przysiółka Łączki, przysłały ciągniki z przyczepami do wożenia żwiru PGR w Wybrzeżu, Kółko Rolnicze w Przedmieściu Dubieckim i Gminna Spółdzielnia w Dubiecku, użyczyli swego sprzętu również prywatni właściciele ciągników: Kazimierz Makuch i Adam Płowcy. W zorganizowaniu ludzi i maszyn pomogli mieszkańcom Słonnego przewodniczący GRN Henryk Atak i sekretarz KG PZPR w Dubiecku Zbigniew Skubisz.

Droga ze Słonnego do Dubiecka jest długa, pracy wiele i nie wszystkie roboty da się wykonać w czynie, stąd też niezbędna jest finansowa pomoc państwa. Prezydium WRN obiecało wyasygnować 400 tysięcy złotych, Okręgowy Zarząd Lasów Państwowych w Przemysku (jeden z użytkowników drogi) 500 tysięcy złotych, a kopalnictwo — 400 tys. złotych. Jak nas poinformował kierownik PZDL Tadeusz Zamorski, roboty powinny być ukończone w ciągu dwóch lat.

ski

Fot. T. ZIEMBOLEWSKA

wiem panu wszystko, co mi wiadomo. Na pewno są warte niezłą sztabę złota. Ybarra roześmiał się. Był to uśmiech dobroduszy.
— Paręset dolarów — rzekł. — Nie więcej. Wprawdzie imitacja jest świetna. Ale mimo wszystko są fałszywe.
Jeszcze raz wziąłem perły do ręki.
— Po czym pan to poznaje? — zapytałem.
— Coś niecoś znam się na perłach — odparł Ybarra. — Są świetnie podrobione. Imitację taką robi się często jako swojego rodzaju zabezpieczenie. Ale są one gładkie jak szkło. Prawdziwe perły są szorstkie, jeżeli się je weźmie w zęby. Niech pan spróbuje.
Wziąłem dwie czy trzy perły między zęby, poruszyłem szczęką raz i drugi, nie nagryzając mocno. Perły były twarde i gładkie.
— Czy mogły one kosztować piętnaście tysięcy dolarów, gdyby były prawdziwe?
— Zupełnie możliwe. Cena zależy od bardzo wielu okoliczności.
— Ten Waldo nie był wcale taki zły — rzekłem w zamyśleniu.
Copenick szybko podniósł się, nawet nie zauważył jak się zamierzył. Pięć jego trafiła mnie z boku w okolicę zębów trzonowych. Natychmiast poczułem w ustach smak krwi, zatoczyłem się, jak gdyby odczuł cios znacznie mocniej, niż to było w rzeczywistości.
— Siadaj i mów, ty... — Copenick był ochrypliwy, niemal syczał.
Usiadłem i otarłem chusteczką usta.
— Panowie znaleźli perły w samochodzie Walda? — zapytałem, patrząc na Ybarrę. — Znaleźli panowie także jakieś papiery?
Potrząsnął głową nie patrząc na mnie.
— Panu wierzę. Oto wszystko co mi wiadomo. Walda nigdy nie widziałem na oczy — aż do wieczora, kiedy zjawił się w barze cocktailowym i zaczął dopytywać o babkę. Nie wiedziałem o niczym poza tym, co zeznałem do protokołu. Kiedy jednak wróciłem do domu i wyszedłem z windy, czekała właśnie na nią ta kobieta w bolerku w kwiaty, w kapeluszu z szerokim rondem i sukience z niebieskiej jedwabnej krepy — ubrana dokładnie tak, jak ją opisał Waldo. Tu, w domu, na moim piętrze. Byłem zdania, że to kobieta przyzwoita.
Copenick zaśmiał się pogardliwie. Było to dla mnie zupełnie obojętne. Miałem go w ręku. Ale on jeszcze o tym nie wiedział.

— Dla mnie było jasne, że policja poszukuje jej jako świadka — ciągnąłem dalej, — ale przypuszczałem, że w tym tkwi jakaś tajemnica. W każdym razie zorientowałem się, że babka znajduje się w niebezpiecznej sytuacji, byłem jednak mocno przekonany, że przeciwko niej samej nie ma żadnych podejrzeń, ona też nie ma sobie nic do zarzucenia. Była to kobieta przyzwoita, która znalazła się w fatalnej sytuacji i nawet nie zdawała sobie z tego sprawy. Wprowadziłem ją do swego mieszkania. Wydobyła z torebki pistolet i trzymała mnie w szachu, ale nie myślała, by z niego zrobić użytek... — Waldo był jej szoferem — relacjonowałem. — Nazywał się wówczas Joseph Choate. Ona nazywała się Mrs. Franc, C. Barsaly. Jej mąż jest wybitnym inżynierem wodnym. Dawny przyjaciel podarował jej kiedyś perły; mężowi powiedziała, że kupiła je w domu towarowym. Waldo

w jakiś sposób dowiedział się o jej romantycznej przeszłości, a kiedy Barsaly wyrzucił go z pracy, Waldo zabrał ze sobą perły.
Ybarra podniósł głowę i pokazał błyszczące zęby.
— Chce pan przez to powiedzieć, że nie wiedział, że perły są fałszywe.
— Sądzę, że prawdziwie przehandlował, ale kazał sporządzić imitację.
Ybarra kiwnął głową.
— To możliwe.
— Zabrał ze sobą jeszcze więcej. Papiery z teczek Barsaly'ego, dowodzące, że utrzymuje on inną kobietę. Waldo szantażował oboje, męża i żonę, przy czym jedno nie wiedziało o drugim.
— Rozumiem — rzekł Copenick szorstkim głosem i zacisnął usta. Twarz jego wciąż jeszcze wyglądała jak wilgotny szary kamień. — Niech pan relacjonuje dalej, ale trochę szybciej!
— Waldo nie lękał się żadnego z nich obojga. Nie ukrywał nawet przed nikim, gdzie mieszka. Nie było to ostrożne, ale oszczędzało mu bieganie tu i tam, kiedy groziło ryzyko. Babka przyszła dziś wieczór przynosząc w torebce pięć tysięcy, żeby wykupić perły. Ale nie spotkała się z Waldem... Natknęła się na mnie. Wprowadziłem ją do siebie. Kiedy zaś odwiedził mnie Al Tessitore, żeby sprzątnąć niewygodnego świadka, ona ukryła się w mojej garderobie — wskazałem ręką na drzwi obok łóżka w ścianie. — Następnie wyszła stamtąd ze swoim małym pistoletem i przytknęła facetowi do pleców, ratując mi życie — zakończyłem.
Copenick siedział bez ruchu. Na jego twarzy rysowało się coś strasznego. Ybarra wsunął pilniczek do futerału.
— Czy to wszystko? — zapytał przyjacielskim tonem.
Kiwnąłem głową.
— Nie licząc tego, że podała mi również numer apartamentu Walda. Poszedłem więc tam szukać pereł. Przy tej okazji znalazłem trupa. W jego kieszeni były natomiast kluczyki do samochodu z adresem przedstawicielstwa Packarda. A na dole, na ulicy znalazłem samochód i podstawilem go, gdzie należało — do babki, która jest na utrzymaniu Barsaly'ego. Barsaly wysłał przyjaciela ze Spezzia Club, który miał odkupić od Walda te papiery. Ale chciał tego dokonać przy pomocy pistoletu, a nie za forsz, którą otrzymał na ten cel. Wówczas Waldo okazał się szybszy i sam załatwił go wcześniej.
— Czy to wszystko? — spytał raz jeszcze Ybarra spokojnie.
— Tak, to wszystko — odpowiedziałem i przejechałem językiem po zranionych ustach.
— A teraz czego pan żąda? — zapytał Ybarra.
Twarz Copenicka zmieniła się. Uderzył ręką po grubym udzie.
— To szczyt wszystkiego! Zastrany kapuś zadaje się z dziwką, łamie wszystkie możliwe przepisy i ty pytasz jeszcze czego on żąda? Zaraz mu dam wszystko, co mu się należy!
Ybarra popatrzył na niego.
— Sądzę, że tego nie zrobisz. Jestem pewny, że stwierdzisz, iż zachował się bez zarzutu i dasz mu wszystko, czego zażąda. Choćby tylko w nagrodę za lekcję, jakiej tobie, jako policjantowi udzielił.

(Dokończenie za tydzień)

